

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig- i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Femten års pontifikat. — Pave Pius X. — Sociale problemer i tiden. — «Göteborgs katoliker få ny kyrka, ny herde». — Trenger vi en frelser! — Madame de Navacelle. — Fasteprekener i Oslo. — Herhjemme. — Faste-mandat.

Femten års Pontifikat.

Når Pave Pius XI's 15-årsdag som Kirkens øverste hyrde nu feires overalt i den katolske verden, vil gleden være noe dempet av de siste ukers alvorlige engstelse på grunn av den Hellige Faders sykdom. Imidlertid synes det nu som om det går bedre og man tør håpe at den snart 80-årige pave igjen kan vie sig helt til den store opgave som han med så beundringsverdig energi har ofret sig for i disse femten år.

Femten år er ikke i og for sig noe langt tidsrum sett fra Kirkens synspunkt — sub specie aeternitatis — eller sett fra evighetens synspunkt. Men ser vi på hele rekken av Peters etterfølgere vil det hurtig konstateres at kun et fåtall har oplevet en så langt pontifikat. Og tenker man på alt det som er blitt utrettet mens Pius XI har vært pave og som for en stor del må tilskrives hans personlige initiativ, da blir man snart klar over at det har vært et sjeldent pontifikat inntil denne dag, og man må bare håpe og be at Pius XI ennå i mange år må få lede Petri hjord.

Fra det øieblikk da Pius XI umiddelbart etter pavevalget 6. februar 1922, trådte ut på balkongen

foran St. Peterskirken og for første gang siden 1870 gav velsignelsen derfra — Urbi et Orbi — over byen Rom og hele verden, var det klart at hans pontifikat vilde bli sterkt preget av hans kraftige og betydelige personlighet.

Og i løpet av disse 15 år har man stadig fått be-kreftet dette inntrykk. Planmessig og bestemt har Pius XI gjennomført den ene store sak etter den annen. Med en arbeidskraft som fra første stund av var imponerende og som eftersom årene er gått er blitt mer og mer merkelig og beundringsverdig, har Pius XI personlig satt sig inn i alle de store og små saker som Kirkens øverste ledelse skal ta sig av. Ganske visst har han hatt fremragende medarbeidere som kardinal Gasparri og kardinal Pacelli for kun å nevne statssekretærene, men Pius XI har selv villet granske og overveie hver eneste sak av noen betydning, og han har gjort det med hele den grundighet som er et av hans mest fremtredende karaktertrekk. Et tydelig vidnesbyrd om de store krav som Pius XI stiller sig selv, kan man hver aften iaktta i Rom ved lyset i vinduet til Pavens arbeidsværelse som først slukkes sent om

natten. Som lyset fra et fyrtårn skinner det ut over byen og verden og forteller at Paven ustanse-
lig og utrettelig våker over hjorden som han efter Petrus har fått i oppdrag å vokte.

Derfor omfattes da også Pius XI av hele Kirken med en selv for en Pave sjelden hengivenhet og høi-
aktelse.

Alle vet vi at han har fått en større oppgave og en tyngre byrde enn noen av oss. Grenseløst er en paves ansvar og uoverskuelig er rekkevidden av hans avgjørelser i de store og viktige spørsmål som han må ta standpunkt til. Vi betrakter ham som den der er innsatt av Gud som våre «sjeles hyrde og biskop», og vi aner, alle i det minste dunkelt, hvad han må føle og hvad han må lide med hele denne byrde av arbeide og ansvar på sine skuldrer.

Derfor går nu våre tanker til den evige stad, til fyrtårnets trofaste vokter, med takk til Gud for alt Han har virket ved Pius XI gjennom den 15 års

lange arbeidsdag.

Og i de siste måneder har den Hellige Fader der- til vært prøvet av en smertefull sykdom, som i en- nu høiere grad har åpenbaret hans store sjelsstyr- ke og derfor må gi øket næring til vår hengivenhet og takknemlighet for vår felles Fader. «Non re- cuso dolorem, sed peto laborem» — disse ord fra Pavens smertens leie gir et innblikk i den tro og kjærlighet som besjeler ham. «Jeg forsaker ikke lidelsen, men jeg ber om arbeide» — disse ord lyser nu ut over verden og maner oss alle til plikttroskap og utholdenhet hver på vår post — at vi stolte og takknemlige over den Pave vi har, må streve efter som ham å gjennomføre våre plikter dag for dag i Kristi tjeneste.

Som apostelen Paulus kan vår gode og sto- re Pave nu si — nu mer enn noensinne før: «Jeg lever ikke mer jeg, men Kristus Jesus lever i mig».

Pave Pius XI.

Så vide om jord som Kirkens arm
kan favne troende sjele,
der bruser idag en bønn så varm,
og hjertenes sukk får mele:

O Gud, la nådens lyse sol
omstråle Kirkens seire!
Sign Pius som på Petri stol
kan femtenårsminnet feire!

Det evige Romas stolte kor
av festlig kimende klokker
oss minner atter om Kristi ord
om klippen som intet rokker.

Om navnet skifter, mannen dør
og brutt blir sterke stemmer,
vi vet at Kristus nu som før
sitt løfte aldri glemmer.

Du fredens fyrste på Petri stol
med navnet Pius, «den milde»,
på Kristi kjærlighets kongestol
ditt verk er fredens, det stille.

La Kristi kors med gyllen glans
for jordens slekter skinne,
da blir dine dages rike krans
et lysets og fredens minne!

K. KJELSTRUP.

Vær hilset, Pius! Din hjord er stor
og spredt i all verdens lande,
men dig den hylder i festlig kor
som brusset fra mange vanne.

På dig vi hører. Hvor din hånd
oss fører trygt vi treder.
Vi vet jo visst: den Helligånd
ved dig Guds Kirke leder.

Dig hylder med jubel hver som tror
på nådens og lysets rike,
Hvor Kirkens vakthold om Kristi ord
ei skuffe kan eller svike.

Du blev av Gud til fører satt.
Han gav dig hender sterke
for over tidens mulm og natt
å løfte korsets merke.

PAVE PIUS XI.

Sociale problemer i tiden.

Tale av stortingsmann C. Wright på festen 7/2-37.

Aftenens foredragsholder var stortingsmann C. Wright fra Porsgrunn, som holdt et høiaktuelt foredrag om sociale problemer i tiden. Som medlem av Socialkomiteen eier han jo alle forutsetninger for å kunne klargjøre og belyse sitt emne — men det som fra første stund av fengslet tilhørerne var den dype kjærlighet — stortingsmannen kalte det selv interesse, men det er en altfor svak betegnelse, som hr. Wright hadde til det arbeid som hans velgere nu har overdradd ham å utføre, og som bar hans tale oppe på en varm og levende måte og gav hans ord en appell av stor og inntrengende virkning.

Foredragsholderen gav først en oversikt over grunnen til at de sociale problemer er så sterkt oppe i tiden, og kom derved inn på lovene for arbeidervvern, hvis ide er utgått fra Nasjonenes Forbund som håpet ved en ensrettet lovregulering for arbeidere i de forskjellige land å kunne opnå ro og orden i de sociale forhold. Her oppe i Norge har vi imidlertid hatt forslag om arbeidervernlov fremsatt i Stortinget allerede så tidlig som i 80-årene, hvor det især dreiet sig om beskyttelse for barn og mindreårige samt kontroll med maskiner som kunde medføre fare for de arbeidere som betjente dem. Særlig Emil Stang talte for denne lov som imidlertid ikke blev vedtatt, men dukket op igjen i 90-årene hvor den falt mot venstres stemmer, da landet den gang var inne i en depresjonsperiode og man ikke mente å kunne pålegge industrien nye byrder. Imidlertid lyktes det i 1914 å få en slik lov vedtatt, men den var ikke tilfredsstillende og har stadig avfødt nye forslag til revisjon. For tre år siden fremla så regjeringen Mowinkel forslag til en ny lov som også regjeringen Nygaardsvold gikk inn for og som så blev vedtatt ifjor. En lov av interesse for praktisk talt alle, da ca. en halv million av landets befolkning har lønnet arbeid utenfor hjemmet. Undtatt fra denne lov er jordbrukere, fiskere og sjøfolk som har sine særlige lover, og likeså hushjelper for hvem der vil komme en egen lov. Særegent for den nye lov, er at den ikke skjelner mellom funksjonærer og arbeidere og at den har samlet så mange stemmer om sig uansett politisk parti-farve, da praktisk talt alle har vært enig i at der må herske ordnede forhold på arbeidsmarkedet. Arbeidervernloven har nu regulert disse — således arbeidstiden, som er satt til 48 timer pr. uke med en viss opsigelsesfrist og fast ferietid samt forbud mot søndagsarbeid undtatt hvor dette ifølge arbeidets art er absolutt påkrevet, og da kun annenhver søndag. Må der undtagelsesvis arbeides to søndager i trekk, skal den tredje være absolutt fri. I denne forbindelse kom taleren inn på forhold-

dene ved sykehus o. l., samt at overtidsarbeid ikke skulde lønnes efter 48 timer om uken, men efter den daglige normale arbeidstid selv om denne ikke tilsammenlagt gav maximumstiden pr. uke.

Dernest omtalte hr. Wright alderstrygden som første gang var til behandling i 1840 og senere har dukket op i Stortinget hvert 10de år. I 90-årene blev det foreslått at alle over 70 år skulde ha en pensjon som blev å utrede av en skatt på brennevin, men mange fant det imidlertid utiltalende at de gamle skulde understøttes av utbyttet av rusdrikk. Det var den gang 8 millioner det dreiet sig om — mens statens inntekt av Vinmonopolet nu er 67 millioner om året.

Ingen forslag gikk igjennem og stadig kom der nye kommisjoner med nye forslag, inntil endelig den nuværende lov om alderstrygd blev vedtatt ifjor, ifølge hvilken alle, som er over 70 år og intet har å leve av, skal oppebære en statsunderstøttelse — i byene 480 kroner og på landet 360 kroner årlig. Undtatt er de som har pensjon, en livrente el. l. Imidlertid er der også ting ved denne lov som bør rettes på — f. eks. private bedrifters pensjoning av sine arbeidere. Taleren hadde selv fremsatt forslag om at aldersgrensen skulde senkes fra 70 til 60 år for fiskerne, som er meget dårlig stillet på grunn av de vanskelige avsetningsforhold situasjonen i Europa medfører også for deres fangst. De mange forskjellige tiltak fra statens side — f. eks. bidrag til reparasjon av fartoiene — var ikke tilfredsstillende. Med den overbefolkning som våre fiskeridistrikter viser, vilde det være en hjelp om de på 60—70 år kunde trekke sig økonomisk betrygget tilbake, hvorved de yngre vilde ha lettere for å greie sig.

Alderstrygden hadde forøvrig mange problemer. Vi har således idag 161000 gamle over 70 år, men i 1960 vil tallet være 223 000 og i 1990 278 000, hvilket vil si at mens der nu er 11 personer til å forsørge en gammel over 70 år, er det i 1960 kun 9.

Ifjor blev der likeledes vedtatt en lov om trygd for blinde og vanføre, hvorefter disse ulykkelig stillede skal ha den støtte som de trenger for å klare kampen for tilværelsen, selv om de har fått en yrkesopplæring som setter dem i stand til delvis å kunne greie sig. Ifølge den skal de ha understøttelse fra sitt 21 til 65 år — men her er en inkurie da de først får alderstrygd fra sitt 70. år, og hvad i de 5 mellemliggende?

Også på andre områder arbeides der på hjelp, således må der gjøres noe for de mange reumatisk lidende som sitter uvirksomme hen, og for de åndssvake barn, hvorav vi har 4500, men kun har plass til spesialbehandling for 900,

tross det at vi har en direktør for abnormskoleve-senet. Også de sørgelige følger av misbruk av rusdrikk trenger der til å rådes bot på, men til tross for det ifjor oprettede edruelighetsråd ser det ut som om våre store og sterke avholdsorganisasjoner ikke er klar over sin hovedoppgave: å støtte og hjelpe de individer som på grunn av fyll vandrer ut og inn av fengslene uten at disse organisasjoner tar sig av dem. Dette er også ett av de store sociale problemer.

Men det største og mest brennende her som i andre land, er dog arbeidsledighetstrygden, i hvis historie taleren tilsist gav en kort orientering.

Til slutt kom stortingsmann Wright inn på pater Lutz's bok «Mennesket og samfundet», som han betegnet som det beste der fra kristent hold var blitt skrevet her i Norge om dette spørsmål — og derpå rettet han en inntrengende appell til alle tilhørerne:

Vel er vi katolikker få, men vi må allikevel ikke tro at vi derfor bare må innskrenke oss til å holde sammen og pleie våre interne interesser. Vi må interessere oss for alle samfundsspørsmål. Vi kan ha ytterst forskjellige politiske opfatninger, men i de store sociale problemer må vi alle være med og gjøre vår innsats slik som i de katolske land. Og med mektig kraft utslynet taleren til sist:

Delta i sosialt arbeid!

Delta i løsningen av de sociale problemer!

En tordnende applaus kom som det første spontane svar, den første umiddelbare tilslutning, det første kraftige: JA fra den store forsamling.

„Gøteborg katoliker få ny kyrka, ny herde“.

Samtlige Göteborgblade bragte i slutten av forrige uke artikler om det nye katolske kirkebygg i byen og den nye prest, pastor F. Krijn. Artiklene var illustrerte med bilder av sognepresten og den nye kirke som ser overordentlig vakker og tiltalende ut. Man håper å kunne innvie den til neste februar da det blir ti år siden saken først blev bragt på bane. At det har varet så lenge skyldes finansielle vanskeligheter. Tegningene har lenge vært ferdige og approbert av alle instanser. De er utført av arkitekt Carl E. Rosell i Malmø. Sammen med kirken er det meningen å bygge prestegård, og senere katolsk skole. Selve kirken utføres av mursten og med kobbertak. Entreprenører er G. Albert Gustafssons byggnadsaktiebolag. Kirken skal ligge i Nya allén på en hjørnetomt mellem Stureplatsen og Parkgatan.

Sogneprest Krijn har tiltrådt første februar efter kyrkoherde Kuipers, som er forflyttet til Oskarsström. Til kapellan er utnevnt pater Ansgar Tillquist, O.S.B., fra Beuron. Han er født i Piteå og

Trenger vi en frelser?

Hvad verdenshistorien svarer.

Der finnes ikke så få mennesker som tror det går an ut fra den naturlige godhet i hver sjel å gjøre jorden — om ikke til et paradys, så til et upåklagelig opholdssted og virkefelt for oss alle. Men verdenshistorien forteller noe annet. Den frembyr synet av så megen svakhet, så megen dårskap for ikke å si direkte ondt, at troen på den naturlige godhets tilstrekkelighet må skuffes og derfor lenges efter frelse, efter den hjelp og forløsning som Kristus skjenker. Kunstens og videnskapens forfall, samfundslivets korrupsjon og krigens kjensgjerning beviser sannheten av dette — og man kan jo forsøke å forestille sig hvorledes verden vilde se ut om ikke kristendommens innsats med sin lære om kjærlighet og offer hadde mildnet sinnene og ført menneskene igjennem selv de verste forfallsperioder.

Ja, hvorledes verden vilde se ut uten kristendom får vi et lite inntrykk av ved å lese en bok «Gott in der Geschichte», som er utkommet hos Anton Pustet, Salzburg, og skrevet av universitetsprofessor dr. Anton Schütz, Budapest. I et kapitel om krigens historie ned gjennom tidene belyser han således klart hvor nødvendig læren om frelse er for en menneskehet som er helt forlatt, om den overlates til sine egne impulser, meninger og tilbøieligheter.

Ti er det ikke gruffullt å tenke på at der praktisk talt ikke finnes noen større flate på jorden som ikke en gang har avgitt skueplassen for et eller kanhende mange slag? De store erobrere er alltid blitt ledsaget av skrikende ravnflokker og har efterlatt marken som kirkegårder, der ikke gjemmer de gamle som er blitt trett av livet, men blomstrende ungdom som skulde ha bygget fremtiden — tenk således på de assyriske konger, muhammedanerne, Dschingikhan og hans efterkommere tartarenz, tredveårskrigen, Napoleon og nu sist verdenskrigen med sine åtte millioner døde. Dertil må vi huske at krig ikke er enkelte episoder i historien. Det er mange som har delt Peter den stores livsanskuelse som han formet klart i sitt testamente hvori han forordnet at landet hvert tiende år skal føre en stor krig, ellers vilde det ikke være til å styre. I den historiske tid vet vi neppe om et eneste år hvor der ikke har raset en krig på et eller annet sted på jordkloden. Og i selve krigens lidelse ser vi syndens tydelige fotspor — ser hvorledes egenmektigheten og vilkårligheten trer rett og orden under

har studert i Uppsala og Tyskland. Om pastor Krijn skriver bladene efter å ha nevnt hans data, at han ved siden av sin prestegjerning utfolder en omfattende journalistisk virksomhet som korrespondent til flere store aviser i Holland.

føttene og hvorledes hovmot og herskesyke undertrykker og knekker alt som er svakt og trenger beskyttelse og vern. Det var ved slutten av en røverkrig at ordene «Vae victis!» første gang lød — og disse ord: «Ve de tapende!» har senere vært resultatet av hver eneste krig. Ennu den dag i dag sukker en stor del av verden under deres byrde.

Ti nettop i det å undertrykke antar enhver erobring sin vildeste form. Vi ser det når krigerske folkeslag har kastet sig over fredelige land, brandskattet dem og lagt dem øde. Selv den verdenserobring som utgikk fra det kultiverte Europa har mørke blad i sin historie.

Og det sørgeligste er kanhende at når selve erobringen er endt og den erobrende har tilegnet sig de erobredes kultur, ja endog sprog gjennom mange årtier, så vedvarer dog fremdeles undertrykkelsen og den hensynsløse utnyttelse av landets egen befolkning. Slaveriet er et gripende eksempel på dette, og det har holdt sig lenge. Så sent som omkring århundreskiftet rystet misjonsbiskop Lavignerie Europas samvittighet ved sine beretninger om visse afrikanske araberstammers jakt etter negre i egnene ved Tanganikasjøen. Og hvad er nu i våre dager Sovjetrusslands forhold i skogene ved Timian og Sibirias bjergverker annet enn et utslag av det samme?

Det er et nesten djevlesk trekk dette at menneskeheten ikke er tilfreds med å erobre, undertrykke, røve og plyndre, men også i dette øiemed anvender midler som går langt utover disse i sig selv forferdelige mål. Det ser ut som den ofte likesom beruser sig i makt og blod og i sin rus begår helt overflødige og umenneskelige grusomheter.

Dschingiskhan som kanskje er historiens mektigste erobrerskikkelse, spurte engang sine officerer: «Hvad er det skjønneste i livet?» De gav ham forskjellige svar, men til dem alle sa han: «Nei, det skjønneste er å drepe sine fiender eller frata dem alt og høre deres klage og jammer». Men også semitene og mongolene lot grusomhet bli et eget mål. De assyriske konger mishandlet sine fanger uten grense og mongolene jevnet under sin asiatiske erobringsskrik i det 13. årh. byer med jorden og tilintetgjorde hele folkeslag. Timur, Dschinges etterkommer, drepte alene i Ispehan 70 000 menn og bygget av deres hodeskaller en pyramide, hvis forferdelighet i mange hundre år levet i asiatenes minne. Og så senere — hvad frembød ikke den franske revolusjon av unødig grusomhet og av masse mord som kun kan skyldes en slags rus opstått av lukten av mennekeblod. Mens Spania nu — best å tie!

Denne grusomhet setter spor fra menneskehetens eldste tid til våre dager. Det gamle testamente beretter om mange mørke utslag. Arkeologien også. Mens våre dager altså kan melde at århundrers civilisasjon allikevel er gått sporeløst henover «la bête humaine». Grusomhetens synd kan også konsentrere sig i enkelte mennesker slik som vi ser det i Caligula, Nero, Domitian, Vitellius, Ivan den grusom-

me, mens kvinnene heller ikke står tilbake. Men samtidig forteller også disse skikkelser om arten av de krefter som skriver historien. Og det forferdelige er at man ofte ser grusomhet med de helligste påroler på sitt banner og stillet i store og ophøiede idealer og idéers tjeneste. Her har vi fanatismens sørgelige foreteelse — således når frihet og broderlighet er den fane som de romerske borgerkriger, tredveårskrigen, den franske og russiske revolusjon og våre dagers kommunistiske terror begår sine blodige redsler under — mens de første sverd blev sløpne, de første galger opstillet og den første pinebenk oppfunnet i rettens og sannhetens navn.

Men det værste er dog alle de avskyeligheter som dekkes av menneskehetens helligste anliggende: religionen. Først i den hedenske tid hvor menneskeofringen selv i en av de rikeste og mest kultiverte byer, Kartago, kunde gi sig så fryktelige utslag at

MADAME DE NAVACELLE som midlertidig oppholder sig i Oslo, er blitt utnevnt til ridder av Æreslegionen.

man ved utgravninger har funnet 5000 urner med barnelik fra Molokdyrkelsen. Men ennå frykteligere er at selv avklarte religiøse overbevisninger ned gjennom århundrene har medført lidelser og pinsler. Tenk på martyrene — St. Sebastian, St. Laurentius f. eks. Og som sidestykke til de romerske kristenforfølgelser fikk man i Syd-Frankrike i det 12te århundre den første religionskrig — mot albigerne — i det 16de århundre hadde vi den blodige engelske religionskamp og i det 17. århundre tredveårskrigen, hvor riktignok religionen mer var et påskudd enn egentlig grunnen, ialfall for krigens siste avsnitt.

Lidelse og elendighet, egenkjærlighet og volds handlinger, grusomhet og fanatisme beretter verdenshistorien ned gjennom tidene om — og allikevel skal menneskets «naturlige godhet» være tilstrekkelig så en Frelser ikke skulde være nødvendig. En overnaturlig hjelp skulde menneskeheten ikke trenge til, men kunde greie sig ved egen kraft!

Kjensgjerningene taler sitt eget sprog igjennem den historiske sannhet.

Fasteprekener i Oslo.

I St. Olavs kirke vil pastor dr. Gorissen holde fasteprekener ved andakten om søndagene kl. 7 (19).

Pater Béchaux holder franske fasteprekener i St. Dominikus's kirke om tirsdagene kl. 8 (20).

Fasteprekenene i St. Halvards kirke holdes i år av pater Notenboom om torsdagene kl. 1/28 (19,30).

I Pasjonsuken vil dominikanerpater Busch holde tre prekener på tysk. Disses emner og tidspunktet vil bli bekjentgjort senere.

Dessuten vil mgr. Irgens holde apologetiske foredrag om den kristne askese hver torsdag kl. 8 (20) i St. Olavs kirke.

Herhjemme.

HUSK: Vor Frue Hospitals utlodning i Torstedgården!

Stabekk. Stabekks lokalledd av St. Olavs Forbund avholdt generalforsamling søndag 31. januar. Årsberetning og rev. regnskap oplestes og blev gitt decharge. Valgresultatet blev: Formann, hr. O. Melbye samt styremedlem frk. Borghild Sævig blev gjenvalgt. Som nytt styremedlem istedetfor fru Aslaug Deimezis som frabad sig gjenvalg, valgtes fru M. Th. Boetje. Da hun bestemt frabad sig gjenvalg, blev det hennes varamann frk. Esther Hansen, Asker. Som revisor gjenvalgtes frk. Olga Haug ved akklamasjon. — Årets første møte avholdtes torsdag 4. ds. og blev som vanlig åpnet med Olavshymnen hvorpå formannen, hr. O. Melbye, ønsket velkommen. Det var foredrag av pastor Mæsch om Rom og dens hovedkirker. Foredraget var ledsaget av mange vakre lysbilleder. — Vi fikk se kirker av betagende skjønhet og uvurderlig kunstnerisk verdi, Pa-

storen drog sammenligning mellom vår og anderledestrendes anskuelse med hensyn til kirkenes utsmykning. Det har ofte være fremholdt at der har vært nedlagt for store verdier til kirkenes utstyr, men gjennom alle tider har katolikker ment at intet har vært for skjønt, for godt eller for kostbart for Guds Hus. — Efter foredraget selskapeleg samvær.

B. S.

OSLO. — St. Olavsforbundets herværende lokalledd og N.K.K.F. var gått sammen om årets fastelavnsfest som i alle deler blev overordentlig vellykket. Hvilket i første rekke skyldtes aftenens foredragsholder, stortingsmann C. Wright, hvis interessante foredrag finnes gjengitt annetsteds i bladet. Formannen, hr. Bruce, bød velkommen og efter foredraget takket N. K. K. F.'s formann, fru Bonnevie. Den musikalske underholdning besørgetes av frk. Borg-Müller, hvis yndige sang blev støttet og hevet av den alltid beredvillige frk. Kjelstrups sikre og smakfulle akkompagnement. Frk. Borg-Müller gjorde stor og velfortjent lykke. Og så begynte den egentlige fastelavnsfest, som styret hadde megen ære av.

Arendal. — Også i år har pater Leo van Eekeren holdt foredrag i gymnasiastsamfundet «Museion». Det fant sted lørdag 30. januar og fremmøtet var meget godt tross et forrykende uvær og mange medlemmers bortreise grunnet «månedslov». — Emnet for foredraget var «sjelens udødelighet» som pater Leo beviste dels ad psykologisk vei og dels med skriftsteder fra den Hellige Skrift. Likeledes beviste han sannheten av at sjelen efter døden enten går til evig salighet eller evig fortapelse. Det utmerkede foredrag høstet fortjent bifall. — Efterpå var der anledning til å få besvart spørsmål vedrørende emnet, men bare en benyttet sig av denne rett, hvilket må betraktes som et bevis på at foredraget var så inngående at der ikke trængtes nærmere forklaring. — Møtet var meget vellykket.

Muscianer.

Hamar. Hamar lokalledd av St. Olavsforbundet hadde generalforsamling 31/1. Da årsberetningen var oplest, regnskapet gjennomsett og pengene disponert, gikk man til valget. Efter at pater Cadart hadde takket hr. Storbekken for hans meget dyktige og opofrende arbeid som formann og referent, blev styret en for en gjenvalgt ved applaus: formann: hr. Storbekken, nestformann: frk. Scarre, kasserer og sekretær: Lars Messel, revisor: hr. Borchgrevink. Som ny referent blev valgt sekretæren, da dette hører arbeidet til. Med hyggelig samvær sluttet det vellykkede møte — særlig var vi glade for å ha pater Béchaux med.

L. P. M.

Hamar. St. Theresiaforeningen hadde i anledning sin 5-års eksistens innbudt til fest den 30. jan. De 12 unge piker hadde leid Avholdslokalet og kunde glede sig ved et fulltallig hus. Efter at pater Cadart først hadde ønsket alle velkommen, tippet de 12 dyktige og omsorgsfulle vertinner til musikk op på sceneforhøiningen og sang sin egen velkomstsang. Med stor glede fikk vi så se det lille julestykke om de 3 hl. konger. Glatt og feilfritt greide de små sine roller til alles store glede. «Engledansen» var allikevel aftenens store begivenhet. I lange kjoler og med pene hvite «vinger» danset de 12 småpiker og blev nødt til å gi sine numre da capo. Det var en fryd for oss gamle å se dem, og med stor takknemlighet tenkte de mange mødere på alt det arbeide som lå forut for opvisningen, for nettop i en tid da ungdommen er utsatt for så mange lokkende utendørs fornoielser, er det beroligende for mødrene å vite sine småpiker i trygghet under søstrenes gode innflytelse. — I kaffepausen opvartet Theresiasøstrene selv, morsomt var det også at de selv hadde bakt det meste av kakene og forestått kjøkkendepartementet. Man var virkelig småpikenes gjester. Til slutt fikk vi så se de 12 mdr. fremstillet ved tilsvarende drakter — også i rytmisk dans, og endelig en liten komedie, fremført med fart og dyktighet. Et medlem takket for det gode fremmøte, og rettet især sin takk til foreningens søster der arbeidet så ivrig for dem. Hr. Messel uttalte til slutt forsamlingens hjertelige takk til de 12 vertinner for denne interessante aften.

—m.

Fastemandat.

for tiden fra askeonsdag 1937 inntil den samme dag 1938. I henhold til de av den hellige Fader mig overdragne særegne fullmakter for Oslo Apostoliske Vikariat bestemmes som følger.

- I. Den påbudte faste blir bestående på alle dager i den firti dagers fastetid med undtagelse av søndagene, dessuten på tamperdagen 17., 19. og 20. februar, 19., 21. og 22. mai, 15., 17. og 18. september, 15., 17. og 18. desember og vigiliene før pinse (15. mai), før Marias optagelse (14. august), før allehelgens fest (31. oktober) og før jul (24. desember inntil kl. 12 middag). Forpliktet til å faste på disdager er alle som har fylt 21 år, men ennå ikke har begynt det 60. Fastebudet tillater et par stykker brød om morgenen, et fullstendig måltid til middagstiden og et mindre måltid om aftenen, eller også omvendt.
- II. Abstinensbudet forplikter alle, som har fylt syv år, til fullstendig å avholde sig fra kjøttspiser. Dette bud blir stående på alle årets fredager, askeonsdag, påskelørdag, alle tamperdager og de ovennevnte vigiliedager. Dog dispenseres alle fra abstinensbudet: Bededag (fredag 5. november). På alle øvrige dager tillates nytelse av kjøttspiser, dog med den innskrenkning, at for personer, som er forpliktet til å faste, tillates på samtlige befalte fastedager nytelsen av kjøtt kun én gang, nemlig ved hovedmåltidet. Det er tillatt på alle abstinensdager å nyte kjøtt supper og å bruke flesk, fett eller blod ved tilberedelsen av spiser, for så vidt kjøtt enten aldeles ikke eller kun i en uvesentlig grad inneholdes i dem. Påskelørdag og julaften kl. 12 middag ophører både faste og abstinens.
- III. Tillatelse til å spise kjøtt på alle abstinensdager med undtagelse av langfredag gis: 1. Alle som pleier å få sin mat fra et offentlig spisested eller hos ikke-katolikker; 2. ikke-katolikkers innbudte gjester; 3. medlemmer og tjenestefolk av en familie, hvis vert eller vertinne ikke er katolikk.
- IV. Alle sogneprester har, og alle øvrige av oss aproberte skriftefedre meddeles herved myndighet til av viktige grunner, og hvor ikke bare sanseligheten forlanger det, å dispensere enkelte troende for faste- og abstinensbudet. De troende kan henvende sig til sin sogneprest eller til sin skriftefar for nærmere opplysninger angående fastebudet, f. eks. om ombytning av frokosten med aftensmåltidet.
- V. Av hensyn til den for alle modererte strenghet av det opprinnelige faste- og abstinensbud skal alle troende, som er i stand dertil, i fastetiden nedlegge en almisse efter sine formuesomstendigheter i de bøsser, som i dette øiemed blir å anbringe i alle kirker og offentlige kapeller med påskrift: «Fastealmitter». Disse fastealmitter, som anvendes til beste for våre kirkelige anstalter, blir å innsende til det Apostoliske Vikariat. Den som ikke er i stand til å gi en sådan almisse, skal på søndagene i fastetiden bære den smertefulle rosenkrans for Kirkens anliggender.
- VI. I de såkalte lukkede tider, d. e. fra og med askeonsdag til og med påskefesten og fra og med første adventssøndag til og med julefesten, må ingen høitidelige brylluper finne sted: i selve faste- og adventstiden skal de troende overhodet avholde sig fra danse og andre støiende offentlige forlystelser.
- VII. Tiden for opfyllelsen av det kirkelige bud om påskedommunionen fastsettes til tiden fra palmesøndag inntil Kristi Himmelfartsfest for de troende, som bor på eller kun 25 kilometer fra et sted, hvor der er ansatt en prest, og inntil Trefoldighetsfest for de troende, som bor lengere borte.

Nærværende fastemandat blir å oplese i alle kirker og offentlige kapeller på søndag Quinquagesima.

Gitt i Oslo 25. januar 1937.

† Jakob Mangers.

Biskop av Selja. Apostolisk Vikar.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri